

Mødet genoptoges Kl. 3¹⁵.

Hagbart Berg: Den Tale, som den højtærede Statsminister nys har holdt her som Svar paa det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser og i Anledning af den af det ærede Medlem stillede Dagsorden, giver Partiet Venstre sin mest ubetingede Tilslutning. Jeg har intet at føje til. Jeg anbefaler at stemme imod den stillede Dagsorden.

Pürschel: Det er en velkendt Sag, at det Spørgsmaal, som rejses af Socialdemokratiet ved Forespørgselen i Dag, er et Spørgsmaal, som altid har haft vor Interesse, og denne Interesse har jo ogsaa i de seneste Dage faaet Udtryk i en Forhandling her i Tinget. Beskæftigelsesproblemet herhjemme er jo et stort og meget alvorligt Spørgsmaal, og Spørgsmaalet kan naturligvis med Rette rettes til den siddende Regering. Det kunde rettes til Ministeriet Stauning, og det kan ogsaa rettes til Ministeriet Madsen-Mygdal, men jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at dette Spørgsmaal kan rettes ikke alene til Regeringen, men ogsaa til de Folk, der staar som Ledere af Fagforeningerne. Der er for mig ikke nogen Tvivl om, at man, uden at slutte sig til de voldsomme Raab om Arbejdslønnens Nedsættelse, dog maa have Lov til at pege paa, at der paa mange Punkter vilde være en Mulighed for at skaffe Arbejde, netop gennem en saadan Nedsættelse, der i en ekstraordinær Situation kunde begrundes ekstraordinært uden paa nogen Maade at undergrave de Fagforeninger, i hvilke Arbejderklassen har saa berettigede Interesser, men som, det har jeg sagt saa ofte, hvis de skrider over Grænsen, i Virkeligheden undergraver sig selv og vil være dømt, saaledes som hele det gamle Lavsvæsen i sin Tid blev dømt, af Udviklingen; og det er mit Haab, at Fagforeningernes Ledere ogsaa maa forstaa Tidens Krav, lige saa vel som det er mit Haab, at Regeringen maa forstaa det.

Der har mellem den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Stauning været vekslet nogle Bemærkninger om Oprindelsen til den Krise, hvori vi befinder os. Jeg tror ikke, at det er til megen Nytte i og for sig at diskutere dette Spørgsmaal; men naar det er sat frem til Drøftelse her

i Dag, vil jeg gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at den højtærede nuværende Statsminister efter min Mening er den Mand, der mere end nogen anden har præget den Valutaordning, der blev gennemført i 1924, og som har sit store Ansvar for, at den blev gennemført netop saaledes, som den blev gennemført, og derfor ogsaa sit Medansvar for, at Krisen fik det Forløb, som den fik. Men næst efter ham bør efter min Opfattelse den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, nævnes, og derfor forekommer det mig, at ingen af de Herrer staar særlig stærkt, naar de for Offentligheden vil diskutere Spørgsmaalet om Krisens Oprindelse, og hvad der retteligt burde være gjort under dens Forløb.

Socialdemokraternes Ordfører ved denne Lejlighed har, som gentagne Gange i de sidste Dage, henvist til det socialdemokratiske Forslag om Støtte til Erhvervslivet og peget paa, at her var der jo noget af det, der kunde hjælpe, i første Række vel Kapitaltilførsel — en Opgave, som Regeringen jo ogsaa har set og peget paa i sin Programtale, en Opgave, hvis Løsning imidlertid er udskudt. Men der er jo ved det socialdemokratiske Forslag den store Mangel, at alle de mange Pengemidler, hvorover der disponeres, de er ikke til Stede, og de kan kun skaffes ved at angribe dette Lands Kapital, og det vil sige at angribe dette Lands Erhvervsliv paa det Punkt, hvor det mindst kan taale Angreb, og derfor er dette Forslag i Virkeligheden udenfor Diskussion.

Den højtærede Statsminister har i sine første Bemærkninger sagt, at Regeringens Opfattelse var velkendt, det var, udtrykt i faa Ord, at det, der skulde til, er Parikronens Gennemførelse. Denne Udtalelse er typisk for den højtærede Statsminister, hans Forkærlighed for Ord, der er saa kortfattede, at de ligner Slagord. Parikronens Gennemførelse — ja, hvad betyder dette? Det er en smuk, en velklingende Formel, men en Formel, i hvilken der kan fyldes et højest forskelligt Indhold, og de fanatiske Tilhængere af Parikronens Gennemførelse vil med Rette kunne sige til Regeringen, at dens Nedsæringsprogram ingenlunde var en Gennemførelse af Parikronen.

Med Hensyn til Erhvervskrisen har Statsministeren i Dag gentaget — og efter min Forstaaelse i forstærket Form — det Tilsagn, han ved Finanslovsforslagets første Behandling gav om at underkaste de Ønsker, der fra Erhvervenes og fra vor Side blev fremført med Hensyn til Erhvervskrisens Løsning, en fordomsfri Drøftelse, og sin Udtalelse om, at han, hvis han blev